

[Sundhedsministeren]

med deres bemærkninger engang i december måned, og så vil vi jo ved den lejlighed få en aldeles fortrinlig baggrund netop for at drøfte mulighederne for at styre de kommunale og amtskommunale udgifter på disse områder.

Fru Pia Dahl fra Fremskridtspartiet var inde på nogle betragtninger om, at sundhedsvæsenet efter hendes mening måske snarere burde fungere statsligt, altså helt centralt, end som vi har det i dag, et decentralt sygehusvæsen. Jeg vil gerne sige til fru Pia Dahl, at jeg ikke kan dele disse betragtninger. Vi har i dag Rigshospitalet, som hører under Sundhedsministeriet, men i øvrigt er det jo på området sådan, at vort sygehusvæsen er decentralt. Jeg mener også, at det er det bedste. En behandlingsmulighed så nær patienten som overhovedet muligt tror jeg altid vil være gavnlig, og jeg mener ikke, at der er nogen grund til at ændre den ansvarsfordeling og den kompetencefordeling, vi har i dag.

Jeg hæftede mig også ved, at fru Pia Dahl, selv om julen nærmer sig, sagde, at vi herindefra ikke skulle optræde som julemænd. Det er jeg helt enig med fru Pia Dahl i, og jeg vil bare gentage, at de meget store midler, der i dag er investeret i sundheds- og sygehussektoren, utvivlsomt kan bruges bedre og mere effektivt, og jeg mener som sagt selv med den kommende jul in mente ikke, at der er behov for julemandsgerning.

Fru Inger Stilling Pedersen var også inde på den tankegang, at penge alene ikke løser problemerne, og lad det så være mine sidste ord i dette indlæg, at jeg tror, at Sundhedsministeriets opgave i meget høj grad ligger i at kunne være et overordnet styringsorgan, en fælles koordinator af alle de bestræbelser, der udfoldes inden for både Indenrigsministeriets område og naturligvis først og fremmest inden for vores eget område og i samarbejde med de øvrige ministerier, sådan at vi får langt mere udbytte af vores investeringer og vores driftsudgifter på dette område med det ene sigte at gøre det bedst muligt for patienterne.

Jørgen Tved (FK):

Jeg blev måske ikke så overrasket over den modtagelse, denne forespørgsel fik. Det er, som om man kan klare tingene med nogle kønne talemåder og sige: Vi må se på sagen,

nu skal der arbejdes, og så må vi, jeg havde nær sagt håbe på, at håndspålæggelser kan klare alle sygdomstilfælde fremover.

Næsten alle de kommentarer, der har været til forespørgslen, går på, at det ikke er så slemt. De mange mennesker, der står på ventelisterne, er sådan en illusion, siger man, for de er der reelt ikke – ja, Venstres ordfører gik herop på talerstolen og sagde, at det drejer sig om information. Hvis bare folk får information om, hvordan de skal behandles, hvornår de skal behandles, og – jeg havde nær sagt, hvordan de skal begraves – så er det hele stort set klart. Hvad er det for en gang vrøvl at høre ansvarlige politikere udtale sig på den måde?

Det, det drejer sig om i forbindelse med sygehusvæsenet, er, at folk får muligheder for behandling, når de tekniske, de medicinske og de videnskabelige landvindinger gør behandling mulig. Det er det, det drejer sig om i al sin enkelthed, og så kan det ikke hjælpe noget, at man står og siger, at sagen drejer sig om noget helt andet. Vi har ressourcerne – det er påvist gang på gang, at ressourcerne er til stede – det drejer sig om et valg. De, der har været på talerstolen her og har gjort opmærksom på, at det er økonomi, det drejer sig om, har ret. Det drejer sig om at vælge, hvad man vil bruge ressourcerne til. Jeg tror også, det var Venstre, der sagde, at vi fokuserer på økonomien. Ja, naturligvis. Som forberedelse til denne forespørgsel gjorde vi os den ulejlighed at ringe rundt til amtskommunerne for at høre, hvordan situationen var, og de oplysninger, vi fik, var faktisk af en karakter, som fortalte os, at situationen måske endog var værre, end vi havde forestillet os, og vi havde, troede vi, meget god kontakt med, hvordan situationen var.

Det er altså ikke nogen illusion, at ventelisterne stiger. Det er ikke nogen illusion, at det drejer sig om et valg mellem liv og død. Hvis der sker et sammenstød mellem 2 busser her nede og 40 mennesker bliver dræbt, er der ingen tvivl om, at samtlige medlemmer vil rejse sig og udtale et eller andet meget højtideligt i den anledning. Men når det drejer sig om 40 hjertepatienter, som man ikke behandler, fordi man ikke stiller de nødvendige ressourcer til rådighed, så er der ingen, der så meget som trækker på skulderen; så siger man: Nå, det kunne bare ikke lade sig gøre.